

Proč kácej naše plíce, proč kácej naše plíce,
nemaj žádnéj cit, nemaj žádnéj cit.
Jen cejtěj velký prachy, jen cejtěj velký prachy
a jak s tím zatočit a jak s tím zatopit.
Kolik to bude košer topení,
že dvěstě let tu rostli na tom nic nezmění.
Přišel jednou do lesa člověk darebný
a vzal si sebou pilu s ostrými zuby,
taky pár divnejch skřetů, co měli pomáhat
roztínat těla obrů, jež pilou svou chtěl sklát,
A zachroptěla pila, ten zvuk je odporný,
jak líta tím svým řetězem, těla bezbranný.
V době jarní mízy, když prýští do těla,
skončí jejich život a lidská příšera.
II: Kácejí kácejí čím dál tím víc, dyť je těch stromů víc nežli
mšic,
bez kouska svědomí vykácej les,
prachy jen prachy, vždyť život je pes! :II
Už nikdy v jejich korunách nezazní ptačí zpěv
nespatříš párek káňat z hnízda se rozhlížet,
jen uřezané pahýly tam smutně žalují,
jak nelítostní jsou tu, co tu rabují.